

Cilvēks nedēļas centrā

"Ziemassvētku brīnuma" starojumā
Līvija Leine

KARĪNA KRIEVIŅA nav no tiem cilvēkiem, kuri tiecas pēc publicitātes. Tieši otrādi – vairāk nekā piecpadsmit gadu darbodamās Liepājas Diakonijas centrā, viņa pasvešu ienācēju, arī preses cilvēku priekšā, centusies radīt it kā otrā, trešā, pat ceturta plāna spēlētājas tēlu. Bet nu "LNT" labestības akcijā "Ziemassvētku brīnums" viņa un viņas ģimene nolikta uz skatuves.

Kā tas nācies? Karīna pati domā, ka vainīgi mūzikas skolas skolotāji. Dēls Mārtiņš mācās spēlēt trompeti. Zēnam instrumentu līdz šim ģimene irē no mūzikas skolas. Taču tas ir vecs, īsta skanējuma nav. Bet ģimenei ar ienākumiem ir, kā ir. Karīna saņem nelielu algu Diakonijas centrā, ģimenes tēvs Emīls, evaņģēlists, kas kalpo kā brīvprātīgais Liepājas puses luteriskajās draudzēs, piestrādā firmā kā strādnieks. Arī tur alga nav daudzos simtos mērāma. Ģimenē dzīvo ir arī Emīla tēvs – pensionēts mācītājs Ilmārs Krieviņš, kuram ļauna slimība atņēmusi kāju. Lai kā visa ģimene vēlētos talantīgajam Mārtiņam iegādāties pienācīgu instrumentu, kurš maksā vairāk nekā 400 latu, šī summa nav pa spēkam. Ģimenē ir vēl divi bērni – Atis un Helga. Arī viņi ir muzikāli talanti, abi spēlē klavieres. Un, kā stāsta "LNT" akcijas organizatori, šai ģimenei lieti noderētu arī fotoaparāts un dators, un lūdz arī Liepājas cilvēkus palīdzēt tos sagādāt.

"Tas ir tik grūti būt šādā situācijā, kad esi tā lomā, kam citi vēlas palīdzēt," atzīstas Karīna. Lūgt priekš citiem, gādāt priekš citiem, organizēt citiem viņai nav nekad bijis grūti.

Kad Diakonijas centrā vajadzēja kādu, kas vadītu svētdienas skolu, viņa uzreiz teica: "Jā." Tas bija deviņdesmito gadu beigās. Viņa bija ieprecējusies dziļi ticīgu cilvēku ģimenē, mazie bērni bija mazliet apvēlušies, vajadzēja meklēt darbu. Emīla tētis kalpoja Krusta draudzē, kuras locekle un Diakonijas vadītāja bija Inta Putniņa, un viņa arī bija tā, kas iedrošināja Karīnu sākt darboties. Pieredzes, protams, kā veicama bērnu kristīgā audzināšana, nebija gandrīz nekādas. Vēl dzimtajā Jēkabpilī dzīvojot, Karīna bija piedalījies kristīgo lektoru kursos un kristīgajā nometnē, bet maizi bija pelnījusi gan kā keramiķe, gan šuvēja. Vienīgais viņas stiprais pamats, uzņemoties vadīt svētdienas skolu, bija apziņa, ka bērniem ir vajadzīgs kāds, kas palīdz tuvoties Dievam. Bet toreiz jau neviens no Diakonijā sanākušajiem vietējiem brīvprātīgajiem darbiniekiem nezināja, kā viss pareizi darāms. Visiem viņiem bija viens praktiskais padomdevējs – mācītājs Mārtiņš Urdze, kas Latvijā un Liepājā ieradās ar vienu nodomu – palīdzēt. Un viens palīgs – Dievs.

Vēlāk, kad darbošanās Diakonijā šķita pašsaprotama, viņa uzņēmās vadīt arī *uzticības telefonu*. Deviņdesmito gadu sākumā un vidū, kad cilvēkiem grūva līdzšinējie priekšstati par dzīves stabilitāti, kad tika slēgti daudzi uzņēmumi un simtiem cilvēku palika bez darba un iztikas līdzekļiem, kad vīrus, sievas, pat bērnus pārņēma bezcerība un izmisums, Karīnas mierīgā, klusinātā balss bija tā, kas, diena vai nakts, līdzrunāja, mierināja, lūdza neapjukt, nedarīt sev pāri. Ja vajadzēja, viņa runāja stundu, divas, līdz bija pārliecināta, ka cilvēka izmisums pierimis un viņš sev dzīvību neatņems. Kad telefona rēķini sakāpa griestos un cilvēki vairs nevarēja atļauties zvanīt un ilgi runāties, pieklusa arī *uzticības telefons*.

Bet svētdienas skola palika. Karīna mācījās pati, mācīja citus. Kļuva par Latvijas Evaņģēliski luteriskās baznīcas Svētdienas skolu metodiskā kabineta darbinieci – svētdienas skolu koordinatori Liepājas pusē. Organizēja skolotāju tikšanās, meklēja un dalīja viņiem metodiskos materiālus, veidoja radošās darbnīcas. Veido kopīgus projektus ar Liepājas ceļojošā leļļu teātra režisoru Pēteri Trupu, lai iestudētu ludziņas, kas liek domāt par Dievu, garīgām vērtībām.

Un kur tad vēl diskusijas, ko Krusta baznīcā rīko, lai mudinātu varas cilvēkus vairāk domāt par tiem, kam šodien klājas grūtāk. Diemžēl uz tām gan vairāk nāk to organizāciju pārstāvji, kam palīdzība vajadzīga. Šās baznīcas paspārnē ar mācītāja Mārtiņa Urdzes aktīvu atbalstu darbojas Sociālās jomas nevalstisko organizāciju apvienība, ko ilgu laiku vadīja arī Karīna.

Un, protams, ikdienas palīdzības darbs trūcīgākajiem pilsētas un rajona iedzīvotājiem. Tiek vāktas mantas – drēbes, apavi, mēbeles, trauki, medicīniskās palīgierīces – un dalītas tiem, kam tās var noderēt. Diakonija palaikam ir vienīgā vieta Liepājā, kur cilvēki noteiktās dienās var saņemt maizi, pārtikas produktus, saknes, dārzeņus. Karīnu visvairāk satrauc, ka tie vairs nav tikai dzērāji, bet arī

augsti izglītoti, inteligenti cilvēki, pensionāri, kas dzīves dārdzības dēļ pēc komunālo maksājumu samaksas vairs ēdienam nevar pietiekami daudz naudas atlicināt.

Kā to ikdienā redzot, var nesabrukt pats? "Man uz to nav tiesības," saka Karīna Krieviņa. "Jāvar distancēties no citu bēdām, neraudāt līdzī. Lietišķa palīdzība cilvēkiem ir daudz vairāk vajadzīga nekā mana līdzraudāšana." Un viņa priecājas, ka Liepājas cilvēki ir kļuvuši atsaucīgāki, zvana, nes un piedāvā lietas, kas pašiem nav īsti vajadzīgas. Diakonijā izveidojusies laba darbinieku komanda, kas prot uz dažu labu smagu brīdi paskatīties arī ar humoru. Kā to var? "Jādzīvo Dievā," Karīnas ikdienas pamats. Viņa jau ceturto gadu darbojas arī Bībeles draugu līgā, kas organizē kristīgās vasaras nometnes gan kristiešu bērniem, gan bērniem no bērnu namiem.

Jā, viņa atzīst, ka tas, ko viņa dara, ir sava veida labdarība. Ka ir laimīga to darot, jo jūtot, ka dzīve ir piepildīta, ja kādam esi vajadzīgs. Bet uzkāpt pašai uz skatuves, lai saņemtu palīdzību? Tas viņu mulsina, pat savā ziņā satric. "Nezinu, kā justies," viņa atkārt.

Bet, kad Karīna to saka, man acu priekšā pagājušā gada Zvaigznes dienas pasākums Latviešu biedrības namā, ko "Kurzemes Vārds" kopā ar Diakoniju organizēja bērniem, kas rakstīja vēstules Ziemassvētku vecītim. Īpaši tā leļļu zaķu, kaķu, lāču, rotaļlietu, cimdu, zeķu un citu mantu kaudze pie lielās egles, kas tika izdalīta šiem bērniem. Lielākā daļa no tā visa bija Diakonijas centra darbinieku, arī Karīnas, sarūpēta.